

A Magyar Köztársaság Nevében !

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Győrött, 2010. február 4. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

A hivatalos személy ellen, hivatalos eljárása alatt elkövetett emberölés büntette és más bűncselekmény miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2009. április 2. napján kihirdetett 5.B.402/2008/14. számú ítéletét **helybenhagyja.**

A fegyházbüntetésbe beszámítja a vádlott által az első fokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A másodfokú eljárásban 5.920 (ötezer-kilencszázhusz) Ft bűnügyi költség merült fel, amelyet a vádlott visel.

I n d o k o l á s :

A Komárom-Esztergom Megyei Bíróság Tatabányán, 2009. április 2. napján tartott nyilvános tárgyaláson kihirdetett 5.B.402/2008/14. számú ítéletével

vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk.166.§ /1/ bekezdésébe ütköző és /2/ bekezdésének e) pontja szerint minősülő, hivatalos személy ellen, hivatalos eljárása alatt elkövetett emberölés büntetében, és a Btk.263/A.§ /1/ bekezdésének a) pontjába ütköző és e szerint büntetendő lőfegyverrel és lőszerrel való visszaélés büntetében.

Ezért halmazati büntetésül életfogytig tartó fegyházbüntetésre, mellékbüntetésül 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott harminc év elteltével bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a nyomozás során lefoglalt lőfegyver és lőszer elkobozásáról, valamint a többi bűnjel lefoglalásának megszüntetéséről és megsemmisítéséről, a sértett ruházatának kiadásáról a hozzátartozó részére. Kötelezte a vádlottat az első fokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen a vádlott és védője a büntetés enyhítése érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.239/2009/1-I. számú átiratában és képviselője az ítélőtábla nyilvános ülésén nem értett egyet az enyhítésre irányuló jogorvoslati kérelemmel és az elsőfokú ítélet helybenhagyását azzal indítványozta, hogy a tényállás személyi részét az ítélőtábla a vádlott katonai szolgálatára való utalással egészítse ki. Egyebekben a tényállást megalapozottnak, az elsőfokú bíróság eljárását, a bizonyítékok értékelését, a vádlott bűnösségének megállapítását és a cselekmények minősítését, a büntetés kiszabását törvényesnek tartotta. Kiemelte, hogy a vádlott rokkantságának nem lehet enyhítő hatása a büntetésre, mivel maga hozta létre azt a helyzetet, aminek viselnie kell a következményeit, a társadalom védelmében fellépő rendőr életének kioltása csakis a legszigorúbb büntetést vonhatja maga után.

A védő a másodfokú eljárás nyilvános ülésén perbeszédében a fellebbezést fenntartotta. A vádlott eshetőleg szándékára, megromlott egészségi állapotára figyelemmel indítványozta határozott tartamú szabadságvesztés kiszabását, amelyet elégséges joghátránynak tartott az egyéni megelőzés céljának érvényesítésére.

A vádlott felszólalásában bűnösségét elismerte, de súlyosnak érezte a büntetését ahhoz képest, hogy az újságban általa olvasottak szerint egy, a társát lelövő rendőrt csak 4 évre büntettek.

A vádlott és védő fellebbezése alapján az ítélőtábla a Be. 348.§ (1) bekezdésben írtaknak megfelelően, a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében bírálta felül, ennek során az enyhítésre irányuló fellebbezést alaptalannak találta.

A felülvizsgálat eredményeként az ítélőtábla elsődlegesen azt állapította meg, hogy a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság a perrendi szabályok betartásával folytatta le a bizonyítást, az ügy elbírálásához szükséges tényeket feltárta, ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette. A bizonyítékokat egyenként és összességükben okszerűen mérlegelte, indokolási kötelezettségének eleget tett. A lőfegyverrel kapcsolatos tényállási rész alapjául elfogadta a vádlott más bizonyítékkal nem cáfolt előadását, az ölési cselekmény vonatkozásában a vádlott részbeni beismerő vallomását összevetette a tanúk vallomásával, az igazságügyi fegyver és orvosszakértő véleményével, a helyszíni szemle adataival, amelyek alapján elvetette azt a vádlotti védekezést, hogy nem célzottan lőtt a sértettre, a tényállásban megalapozottan rögzítette, hogy a halálos lövést fentről lefelé a zseblámpával világító sértett irányába adta le.

A vádlott vallomása és a személyi, tárgyi, okirati bizonyítékok, szakvélemények felhasználásával megállapított történeti tényállás teljes körűen tartalmazza az ügy ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges lényeges adatokat, azt csupán a Be. 352.§ /1/ bekezdésének a) pontja szerint a nyomozati iratok tartalma alapján a sértett életkorának és a vádlott katonai szolgálatának megjelölésével szükséges kiegészíteni a következőkkel: a néhai sértett 1970-ben született, a bűncselekmény elkövetésekor 38. évében volt. A személyi részt pedig a fellebbviteli főügyészség indítványának megfelelően azzal, hogy a vádlott határórként

teljesített katonai szolgálatot, a lőfegyver használatára vonatkozó ismeretekkel ebből adódóan rendelkezett.

A fenti kiegészítéssel az első fokú bíróság által megállapított tényállást az ítélet tábla a felülbírálat körében irányadónak tekintette és a Be. 352. § /2/ bekezdése szerint határozatát erre alapította.

Az irányadó tényállásból okszerűen vont következtetést a megyei bíróság mindkét cselekményt illetően a vádlott bűnösségére, a jogi minősítés megfelel az anyagi jog szabályainak.

Az első fokú bíróság helyes érvekkel támasztotta alá, hogy a vádlott tudatában fel kellett merülnie a sértett halála bekövetkezésének, a közepesen ittas állapotban lévő vádlott ölési szándékkal követte el tettet.

A vádlott eshetőleges ölési szándékára levont jogi következtetéssel azonban az ítélet tábla nem értett egyet.

Az egyenes szándékosság esetén az elkövető a célzott eredményt kívánja, az eshetőleges szándékosság esetén viszont belenyugszik az eredmény bekövetkezésének a lehetőségébe.

Nem kétséges, hogy a vádlott tisztában volt a rendőrök jelenlétével amikor az ittasságából adódó indulat hatására lőtt, magatartása eredményét fel kellett ismernie. Abból a körülményből azonban, hogy az udvaron sötét volt, és védekezése szerint a sértettet teljesen nem látta, nem lehet következtetni arra a felismert eredményhez való érzelmi viszonyulására, hogy nem kívánta a sértett halálát, csak eshetőlegesen belenyugodott a sértett halálának bekövetkezésébe.

A vádlott egyenes ölési szándéka a cselekmény körülményeiből egyértelműen következik. A vádlott kiszolgált határőrként a lőfegyver használatát ismerte, a célzott lövéssel kapcsolatosan tapasztalattal rendelkezett, a talált fegyver tulajdonságaival is tisztában volt, ahhoz lövésre alkalmas töltényeket szerzett be. Amikor meghallotta a rendőrök felszólítását, a pisztolyát betárazta, majd töltött pisztollyal jelent meg az ajtóban és azonnal lőtt a zseblámpával világító -így látható helyzetű-, mintegy 3-4 méterre álló, a fegyveres támadásra nem számító sértett mellkasára. A biztos célzásra utal, hogy megjegyzése szerint a „fején lötte” meg a sértettet, a felülről lefelé haladó lövedék a mellkas felső harmadán áthaladva a sértett szívét találta el. A fegyvert ezt követően akkor dobta el, amikor **T 3 r.törm.** belelőtt a lábába. Mindezek, és a vádlott cselekmény utáni kijelentései egyenes ölési szándékára utalnak.

A büntetés kiszabásának felülvizsgálata keretében az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által helyesen feltárt bűnösségi körülményeket és az azokkal összefüggő ítéleti megállapításokat néhány részében pontosította. Az ítélet tábla egyetértett azzal, hogy az élet elleni bűncselekményt elkövető vádlott büntetlen előéletének nincs a büntetésre kiható jelentős nyomatéka. Ugyanígy értékelendő a tettenérés is, amely önmagában súlytalan a vádlott részbeni beismerése, legfeljebb kisebb nyomatékkal a megbánást tartalmazó bűnösségének elismerését lehet enyhítő körülményként értékelni. Az egyenes szándékkal elkövetett

emberölés másodfokon történt megállapítása folytán pedig az eshetőlegesen szándék kiesik az enyhítő körülmények köréből.

A bűncselekmények halmazát, mint a súlyosító tényezőt az ítéletábla a kétszeres értékelés tilalma miatt kirekesztette, mivel a halmazati büntetés a Btk. 85.§-ára figyelemmel két bűncselekmény miatt került kiszabásra. Kétségtelen, hogy a vádlott önhibájából eredő, közepesen ittas állapotban követte el a bűncselekményt, amit az elsőfokú bíróság súlyosító körülménynek értékelt. Ehelyett az az ítéletábla azt vette figyelembe súlyosítóként, hogy italozó életvezetésével összefüggésben, annak folyamánként került a vádlott abba a helyzetbe, hogy agresszívan viselkedjen. E tekintetben nem ritka, hogy az ittas ember tettelesen és durva életellenes cselekménnyel reagál a vélt sérelmére, az ilyen jellegű erőszakos cselekmények elszaporodottsága, a vádlott intézkedő rendőrökkel szembeni erőszakos fellépésének motiválatlansága szintén súlyosító körülmény és személyének, valamint az elkövetett cselekménynek a súlyosabb megítélését teszi szükségessé.

Egyetértett az ítéletábla azzal az ügyési érveléssel, amely vitatta a védőnek azt az indítványát, hogy a vádlott lábának amputálását - a börtöntűró képességének elnehezítése miatt - nyomatékos enyhítő körülményként kell javára értékelni. A vádlott italozó kötekedésével sodorta magát abba a helyzetbe, hogy az édesanyja félt tőle, emiatt kért rendőri segítséget, a szolgálatát teljesítő fiatal rendőró életének kioltása közben a lőfegyver használata vele szemben indokolt volt, az emiatt elszennvedett sérülése tehát közreható magatartása miatt nem enyhítő körülmény.

Nem kétséges az sem, hogy a vádlott cselekménye a társadalom egészében visszatetszést és felháborodást váltott ki, amelynek alapja maga a vádlott által elkövetett, kiemelkedő tárgyi súlyú bűncselekmény, amely az emberölés minősített esetének megállapítását és a társadalom védelme érdekében a legsúlyosabb büntetés alkalmazhatóságát vonta maga után. Az első fokú bíróság által kiszabott büntetést a vádlottnak felrótt büntett tárgyi súlyához igazodóan és a mértékét meghatározó, a fenti bűnösségi tényezők értékelésével az ítéletábla megfelelőnek találta, a határozott tartamban kiszabott szabadságvesztésre irányuló fellebbezések azt megalapozó indok hiányában nem adott helyt.

Mindezekre figyelemmel az ítéletábla az első fokú ítéletet, amelynek rendelkezései törvényesek, a Be.371.§ /1/ bekezdése alapján helyben hagyta.

A Btk.99.§ /1/ bekezdése alapján rendelkezett az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött idő továbbfolyó beszámításról.

A Btk.381.§ /1/ bekezdése alapján kötelezte vádlottat a másodfokú eljárásban a kirendelt védő díjával kapcsolatban felmerült bűnügyi viselésére.

Győr, 2010. évi február hó 4. napján

Dr. Nagy Zoltán sk.
a tanács elnöke

Dr. Miklós Mária sk.
a tanács tagja, előadó

Dr. Zólyomi Csilla sk.
a tanács tagja

Záradék:

Ezzel a végzéssel a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2009. évi április hó 2. napján kihirdetett 5.B.402/2008/14. számú ítélete a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2010. évi február hó 4. napján

Dr. Nagy Zoltán sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó: